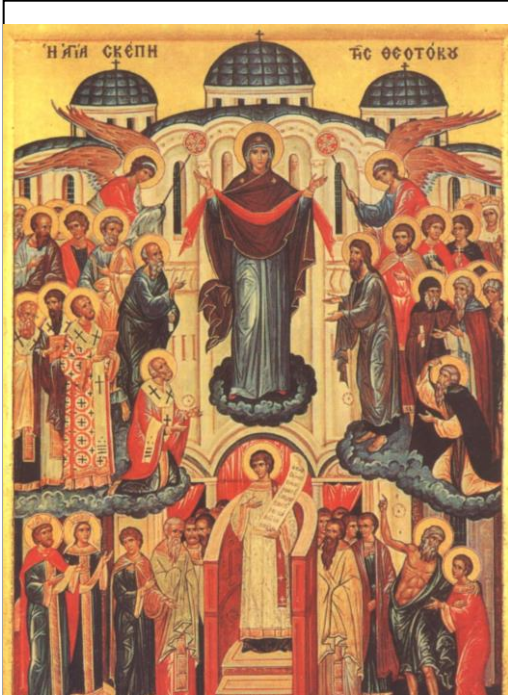

PREDICĂ LA SĂRBĂTOAREA ACOPERĂMÂNTUL MAICII DOMNULUI

Astăzi poporul cel binecredincios, luminat prăznuind, umbriți fiind prin venirea ta, Maica lui Dumnezeu, și căutând către preacinstită icoana ta cu umilință grăim: Acoperă-ne pe noi cu cinstitul tău Acoperământ, și ne scapă de tot răul, rugând pe Fiul tău, Hristos Dumnezeul nostru, să mântuiască sufletele noastre.

(Troparul la praznicul Acoperământul Maicii Domnului, glasul 5)

Motivul mării sărbători de astăzi a Acoperământului Preasfintei Născătoare de Dumnezeu a fost minunata descoperire făcută Sfântului Andrei, cel nebun pentru Hristos, când a fost înălțat până la al treilea cer. Aici el a văzut îngeri și numeroși sfinți, dar nu a văzut-o pe Preacurata Maica Domnului, pentru care s-a tânguit mult. I s-a spus că în acel moment Ea nu se găsește acolo, deoarece Ea se află pe pământ, mângâind pe cei necăjiți, oamenii suferinzi, și că el o va vedea în curând.

Într-adevăr, la scurt timp după această nemaipomenită vedenie, Sfântul Andrei a văzut-o pe Maica Domnului, în Biserica Vlaherne din orașul Constantinopol, în timpul privegherii de toată noaptea. Preasfânta Născătoare de Dumnezeu i-a apărut Sfântului Andrei și ucenicului său, Epifanie, în văzduh, în fața altarului, înconjurată de locuitori ai cerului. Ea se ruga osârduitor în genunchi, apoi s-a ridicat și i-a acoperit cu omoforul Ei strălucitor pe cei ce se rugau. Dar iată la ce vreau eu, iubitorilor întru Hristos fiii mei, să vă atrag atenția. Sfântul Andrei a văzut-o pe Maica Domnului înlăcrimată. Ne-am întreba: cum se poate împăca marea Ei suferință pentru noi cu bucuria Ei neîntreruptă, dumnezeiască și cu necurmata Ei fericire? Desigur, dacă această amestecare n-ar fi fost posibilă, Sfântul Andrei nu ar fi văzut-o pe Maica Domnului înlăcrimată. Înseamnă că această amestecare este posibilă. Dar pentru a fi pe înțelesul nostru, trebuie, iubitorilor, să ne aducem întotdeauna aminte cuvintele Apostolului Pavel: "Ca niște întristați, dar pururea bucurându-ne"(II Corinteni 6,10). „Căci precum prisosesc pătimirile lui Hristos întru noi, așa prisosește prin Hristos și mângâierea noastră” (II Corinteni 1, 5).

Ea ne iubește mai mult decât mama noastră; pentru că Ea ne este aproape în timpul când noi suntem bolnavi, atunci când asupra noastră se abat tot felul de necazuri și suferințe, atunci când ne adresăm Ei, rugând-o să ne ajute.

Și, totuși, ce concluzie mântuitoare trebuie să tragem din faptul că Sf. Andrei a văzut-o pe Preacurata Maică a Domnului înlăcrimată? Concluzia este una singură: noi nu trebuie s-o întristăm pe Preacurata Maica Domnului și s-o facem să verse lacrimi pentru multele noastre păcate și, mai ales, pentru cel mai răspândit păcat, al poftelor noastre trupești sau al desfrânării. Din nefericire, acest păcat se întâlnește, fiind specific și caracteristic, nu numai la păgâni și la heterodocși, ci adesea și la creștinii ortodocși. Aici, printre ortodocși, se observă în ultima vreme o oarecare întunecare a

minții în ceea ce privește acest păcat trupesc; deoarece mulți îl socotesc o manifestare de-a dreptul naturală și permisă. Ar trebui ca acești creștini ortodocși să-și amintească mereu că Sfânta Biserică pedepsește greu păcatul desfrânării, chiar dacă există pocăință, deoarece îi îndepărtează pe cei căzuți în acest păcat de la Sfânta împărtașanie, pentru șapte ani din momentul pocăinței, adică de la încetarea săvârșirii lui. Dar acest lucru este puțin. Păcatul trupesc capătă dimensiuni gigantice și cuprinde în mrejele lui întreaga lume, se apropie vremea când Domnul va rosti din nou groaznică sentință, pe care